

Finansministeren (Lüttichau): Jeg skal erklære, at jeg kan tiltræde Endringsforslaget med Indrømmelse af, at den foreslåede Udeladelse ikke forstyrrer noget i Lovforslagets Mening.

Da ikke flere ønskede at udtale sig, sluttes Forhandlingen.

Endringsforslaget af Udvalget for Loves sproglige Affattelse (se ovenfor), den saaledes ændrede Paragraf samt Lovforslagets Overgang til tredje Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Tillæg til Toldbøningslovene samt Loven om Kontorholdsgodtgørelse ved Toldbøsenet.

(Lovforslaget findes i Tillæg A., Sp. 2485 ff.).

Lovforslaget fattes under Forhandling.

Engen begærede Ordet.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling

vedtoges uden Afstemning.

A. Thomsen: Jeg tillader mig at foreslå Lovforslaget henført til det Udvalg, der bl. a. behandler Forslag til Lov om en Haandværks- og Industritælling i Aaret 1897.

Uden Forhandling og Afstemning

vedtoges dette Forslag.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Forhøjelse af Invalideforsørgeller.

(Lovforslaget findes i Tillæg A., Sp. 2477 ff.).

Lovforslaget fattes under Forhandling.

C. Sage: Det her foreliggende Forslag er vistnok af dem, som kunne paaregne almindelig Sympati. Jeg for mit Bedkommende billiger ganske den Forhøjelse af Invalidunderstøttelserne, som her er foreslaet. Jeg skal ikke komme ind paa de enkelte Regler. Det er et Spørgsmaal, som det paagældende Udvalg eventuel vil have at beskæftige sig med. Det, som jeg derimod ønsker at fremdrage, er en anden Side af Sagen. Dette Lovforslag forekommer mig ikke at være fhldetgørende. Naar vi ville røre ved Invalidforsørgelsen — og det er en Ting, som der længe har været Trang til — er der et mere almindeligt Synspunkt, som maa gøres gældende. Spørgsmaalet om de Regler, hvorefter Retten til Invalidforsørgelsen bestemmes. Det er ikke nok, at den Sum, som udgives til Invaliderne, er betydelig; det kommer dog ogsaa an paa, hvorledes Summen fordeles, hvem den kommer til gode. Tvivl kan der nu ikke være om, at nogle faa for lidt, andre faa for meget, saaledes vil det altid være. Nogle, som burde have, faa slet ingen Ting, og andre, som maatte ikke burde have, faa noget. At det sidste er Tilfældet, faar at gaa; vi maa i dette Forhold hellere være for rundhaandede end det modsatte. Værre er det, at der er dem, som utvivlsomt burde have Forsørgelse, men som ere udelukkede derfra. Enhver, der gennem nogle Aar har haft Sæde i Finansudvalget, vil vide, hvor mange Tilfælde der Aar for Aar blive os forelagte gennem Andragender, og hvor vi for vort Bedkommende ofte have den største Tilhøjelighed til at foranledige, at vedkommende faa en Understøttelse, uden at det alligevel efter de gældende Lovregler er muligt at sætte det igennem. At der er en Del, der faa Invalidforsørgelse, som strengt taget maatte ikke burde faa det, er en Følge af Loven af 1ste Marts 1889, hvis § 5, den saakaldte Mulighedsparagraf, aabner Udgang til, at dette kan ske. Det hedder i denne Paragraf, at der kan tilstås Personer Invalidforsørgelse, naar det skønnes, at man ikke kan benægte Muligheden af, at Indskrænkningen i deres Erhvervseene kan hidrøre fra Saar eller Kvæstelser, paadragne i Anledning af Udførelsen af deres militære Tjenestepligter eller af de øvrige i Lov af 20de November 1876 § 2 omhandlede militære Forretninger, og ligeledes hvor Indskrænkningen i Erhvervseenen skønnes muligvis at kunne hidrøre fra betydelig i Anledning af Udførelsen af militære Tjenestepligter eller af de øvrige i Lov af 20de November 1876, § 2 omhandlede militære Forretninger paadragen Sygdom." Mange